

Fólkaflokkurinn
Sambandsflokkurinn

Lögtingið

Lögtingsmál nr. 128/2007: Uppskot til lögtingslóg um at brúka kirkju og um limaskap í fólkakirkjunni

Uppskot

til

lögtingslóg um at brúka kirkju og um limaskap í fólkakirkjunni

Kapittul 1

Kirkjan

§ 1. Kirkjan er til gudstænastur og aðrar kirkjuligar tænastr.

Stk. 2. Gudstænastur og aðrar kirkjuligar tænastr eru almennar.

Stk. 3. Í kirkjunni skal spekt og sómi valda. Har skal onki vera ella fara fram, sum stríðir ímóti teirri tign, sum eyðkennir kirkjuna.

Stk. 4. Sóknarprestur gevur boð og leiðbeinir um, hvussu farið verður fram í sambandi við gudstænastur og kirkjuligar tænastr.

§ 2. Biskupur kann loyva sóknarpresti, undir gudstænastu ella aðrari kirkjuligari tænastr, at nýta onnur ritual enn tey góðkendu.

Stk. 2. Biskupur kann loyva, at aðrir sálmar enn teir góðkendu verða nýttir undir gudstænastu ella aðrari kirkjuligari tænastr.

Stk. 3. Biskupur kann loyva, at annað mál verður brúkt við gudstænastur og kirkjuligar tænastr.

Stk. 4. Avgerðin hjá biskupi er endalig.

Kapittul 2

Limaskapur

§ 3. Limur í fólkakirkjunni (kirkjufólk) er tann, sum doyptur er í fólkakirkjunni.

Stk. 2. Tann, sum er doyptur í øðrum evangelisk-lutherskum trúarsamfelagi, verður limur við at heita á kirkjubókaførandi sóknarprest.

Stk. 3. Tann, sum er doyptur við øðrum kristnum dópi, verður limur í fólkakirkjunni við at heita á kirkjubókaførandi sóknarprest, sum tryggjar sær, at viðkomandi tekur undir við trúarlæru fólkakirkjunnar.

§ 4. Kirkjubókaførandi sóknarprestur tekur áheitan um limaskap til eftirtektar, tá ið treytirnar sbrt. § 3 eru loknar.

Stk. 2. Fyri ógiftan persón undir 18 ár tekur tann, ið hevur foreldramyndugleikan, avgerð um limaskap. Tann, ið er 14 ár ella eldri, skal geva samtykki.

Stk. 3. Kirkjubókaførandi sóknarprestur boðar fólkayvirlitinum frá skrásetingini.

§ 5. Tann, sum flytur til landið, og sum er limur í fólkakirkju ella evangelisk-lutherskum trúarsamfelag, verður limur í fólkakirkjunni við at boða fólkayvirlitinum frá í sambandi við flytingina.

§ 6. Kirkjufólk kann siga limaskapin upp við fráboðan til kirkjubókaførandi sóknarprestin í kirkjusóknini, har viðkomandi býr.

Stk. 2. Limaskapurin heldur uppat, setur persónur seg uttan fyri fólkakirkjuna, t.d. við at lata seg doypa í øðrum trúarsamfelag ella við at fara upp í annað trúarsamfelag.

§ 7. Biskupur tekur endaliga avgerð í máli um limaskap.

Stk. 2. Landsstýrismaðurinn kann áseta neyvari reglur um limaskap í fólkakirkjunni.

Kapittul 3

Sóknarband

§ 8. Kirkjufólk hoyrir til kirkjusóknina har, tað býr, uttan so at viðkomandi hevur biðið um at hoyra til aðra kirkjusókn í prestagjaldinum.

Stk. 2. Kirkjufólk kann knýta sóknarband til sóknarprest og kirkjusókn í øðrum prestagjaldi.

Stk. 3. Tann, ið ynskir at loysa sóknarband, vendir sær til sóknarprestin, sum viðkomandi ynskir at knýta sóknarband til. Sóknarprestur hevur ikki skyldu at ganga áheitanini á mæti.

Stk. 4. Avgerð um ikki at ganga umbøn um sóknarband á mæti kann verða kærð til biskup. Avgerðin hjá biskupi er endalig.

§ 9. Tann, ið hevur loyst sóknarband, tekur sóknarbandsloysingina aftur við at boða frá til sóknarprestin, sum hann hevur sóknarband við.

§ 10. Sóknarprestur kann siga sóknarband sbt. § 8 upp, um sóknarprestur heldur, at hann ikki fær havt skyldur mótvegis viðkomandi. Uppsøgn skal vera skrivlig, við 6 mánaða varningi.

Stk. 2. Uppsøgn kann verða kærð til biskup innan 4 vikur. Kæra hevur steðgandi virknað. Avgerðin hjá biskupi er endalig.

§ 11. Sóknarbandsloysing sbt. § 8 heldur uppát, um sóknarprestur doyri ella fer úr starvi.

Stk. 2. Uppathaldið kann tó verða flutt fram, til nýggjur sóknarprestur er settur í embættið.

§ 12. Fyri ógiftan persón undir 18 ár tekur tann, ið hevur

foreldramyndugleikan, avgerð sbt. § 8, stk. 2, 3 og 4, § 9, § 10, stk. 2, og § 11, stk. 2. Tann, ið er 14 ár ella eldri, skal geva samtykki.

§ 13. Landsstýrismaðurinn kann áseta neyvari reglur um at loysa sóknarband.

Kapittul 4

Rættur limanna til kirkjuligar tænastur

§ 14. Kirkjufólk hevur rætt til kirkjuliga tænastu frá sóknarpresti í kirkjusóknini.

Stk. 2. Kirkjufólk, sum sbt. § 8 hevur loyst sóknarband til annan sóknarprest, hevur rætt til kirkjuliga tænastu frá viðkomandi sóknarpresti.

§ 15. Sóknarprestur kann veita útiseta kirkjuliga tænastu í kirkjusóknini, sum viðkomandi seinast hoyrði til.

§ 16. Mál um rætt limanna til kirkjuliga tænastu kunnu verða lögð fyri biskup. Avgerðin hjá biskupi er endalig.

Stk. 2. Landsstýrismaðurinn kann áseta neyvari reglur um rætt limanna til kirkjuligar tænastur.

Kapittul 5

At brúka kirkjuna

§ 17. Sóknarprestur hevur rætt at brúka kirkjurnar í prestagjaldinum til gudstænastur, kirkjuligar tænastur og kirkjuligar fundir.

Stk. 2. Sóknarprestur kann lata øðrum prestvígðum í fólkakirkjunni ella valkirkjuliði kirkjuna til gudstænastu ella aðrar kirkjuligar tænastur.

Stk. 3. Sóknarprestur kann loyva ikki prestvígðum at tala av kórsgáttini, meðan gudstænasta ella kirkjuligar tænastur eru.

Stk. 4. Sóknarprestur kann í stakføri loyva gudfrøðingi ella gudfrøðilesandi at tala av prætikustólinum.

§ 18. Lestur er, tá ið sóknarprestur ikki hevur gudstænastu.

§ 19. Kirkjuráðið kann í kirkjunni skipa fyri øðrum kirkjuligum tiltaki enn

gudstænastu og kirkjuligari tænastru, sbr. tó § 17.

Stk. 2. Eru tiltøkini eftir stk. 1 kirkjukonsert, kirkjuleikur ella annað listaligt tiltak, leggur kirkjuráðið biskupi avgerðina til stöðutakan, ynskir limur í kirkjuráðnum tað. Avgerðin hjá biskupi er endalig.

Stk. 3. Er ósemja um, nær hvør kann brúka kirkjuna, ger biskupur av. Avgerðin hjá biskupi er endalig.

§ 20. Í minsta lagi 2,5% av kirkjufólkinum, tó í minsta lagi 4, og í mesta lagi 15 kirkjufólk, sum hava atkvøðurætt til kirkjuráðsval í kirkjusóknini, fáa kirkjuna tøka til gudstænastu við:

- 1) øðrum prestvígðum í fólkakirkjuni enn teimum, sum eru sett í starv til at virka við kirkjuna,
- 2) presti í valkirkjuliði,
- 3) presti í evangelisk-lutherskum fríkirkjuliði.

§ 21. Kirkjufólk, sum hevr atkvøðurætt til kirkjuráðsval í kirkjusóknini, hevr rætt til at fáa kirkjuna til:

- 1) kirkjuligar tænastru við øðrum prestvígðum í fólkakirkjuni enn teimum, sum eru sett til at virka við kirkjuna,
- 2) jarðarferð við presti í evangelisk-lutherskum fríkirkjuliði.

Stk. 2. Kirkjulig tænastru eftir stk. 1 er einans til kirkjufólkið, sum hevr sett fram áheitanina, ella makan, børnini ella foreldrini hjá kirkjufólkinum.

§ 22. Limur í valkirkjuliði hevr rætt til at fáa kirkjuna í kirkjusóknini, har viðkomandi býr, til kirkjuliga tænastru við presti í valkirkjuliðnum.

§ 23. Sóknarprestur í serligari tænastru, ið ikki er tengd at ávísari kirkjusókn, hevr rætt at brúka kirkju til gudstænastu og aðra kirkjuliga tænastru í sambandi við hesa serligu tænastru.

§ 24. Sóknarprestur kann, eftir samráð við kirkjuráðið, loyva valkirkjuliði ella øðrum kristnum trúarsamfelagi at nýta kirkjuna til gudstænastur, um ikki ritual ella halgisiðir tess ella viðurskifti í trúarsamfelagnum annars tala ímóti.

Stk. 2. Sóknarprestur kann loyva valkirkjuliði og øðrum kristnum trúarsamfelagi at nýta kirkjuna til jarðarferð.

Stk. 3. Sóknarprestur leggur biskupi mál sbtr. stk. 1 og 2 til stöðutakan, um serlig viðurskifti tala ímóti, at hann gevur øðrum kristnum trúarsamfelagi loyvi at nýta kirkjuna.

Stk. 4. Kann kirkjuráðið ella annar sóknarprestur í kirkjusóknini ikki taka undir við ætlanini um at geva loyvi sbtr. stk. 1, verður málið lagt biskupi til stöðutakan.

Stk. 5. Avgerðin hjá biskupi er endalig.

§ 25. Sóknarprestur kann loyva, at gudstænasta ella kirkjulig tænastru verður kringvarpað.

Stk. 2. Kirkjuráðið kann loyva, at fundir, konsertir o.o. tiltøk í kirkjuni verða kringvarpað.

Stk. 3. Kirkjuráðið ger av, um tað tekur gjald frá stigtakaranum, sum samsvarar við útreiðslurnar í sambandi við tiltøk eftir § 19, § 23 og § 24.

§ 26. Landsstýrismaðurin ásetir, eftir bindandi tilmæli frá biskupi, í kunngerð neyvari reglur um viðurskifti sbtr. hesum kapitli.

Kapittul 6

Gildiskoma

§ 27. Henda lógtingslóg kemur í gildi 1. januar 2008. Samstundis fara úr gildi Anordning nr. 883 af 8. december 1999 om ikrafttræden for Færøerne af lov om bestyrelse og brug af folkekirkens kirker m.m. og Anordning nr. 889 af 8. december 1999 om ikrafttræden for Færøerne af lov om medlemskab af folkekirken, kirkelig betjening og sognebånds-løsning.

Kapittul 1. Almennar viðmerkingar

Lógin er sett saman av lóg um limaskap, sóknarbandsloysing og rætt limanna til kirkjuligar tænastur, og av lóg um, hvussu kirkjan verður brúkt. Ásetingarnar um kirkjuna eru við einstøkum, mest umsitingarligum, tillagingum tær somu, sum í galdandi lógum. Dentur verður lagdur á kirkjuna sum savnandi stað hjá kirkjuliðnum.

Í Føroyum eru 60 kirkjur. Umráðandi er, at kirkjurnar og kirkjurúmini hava somu fortreytir fyri, hvussu farast skal fram í kirkjuni, og um hvat kirkjan kann verða nýtt til. Kirkjan er fyrst og fremst til gudstænastu og aðrar kirkjuligar tænastur hjá fólkakirkjuni, men hon kann eisini nýtast til onnur endamál. Valkirkjulið og onnur kristin trúarsamfeløg kunnu eisini nýta kirkjuna í tann mun, rúm er fyri tí.

Kirkjan er alment savningarstað, men hon er fyrst og fremst til gudstænastur og aðrar kirkjuligar tænastur, og tað setir mark fyri, hvat kann fara fram í kirkjuni.

Biskupur hevur evsta avgerðarrætt viðvíkjandi nýtslu av øðrum ritualum og sálmaðókum enn teimum góðkenddu, og kann loyva, at onnur mál enn føroyskt og danskt verða nýtt í sambandi við gudstænastur og kirkjuligar tænastur.

Kristin dópur er dópur í navni Faðirins, Sonarins og Heilaga Andans.

Aðalreglan er, at ein verður limur í fólkakirkjuni við at verða doyptur. Tvs. at børn, sum verða doypt í fólkakirkjuni, verða við dópinum limir. Vaksin kunnu lata seg doypa ella, eru tey doypt við øðrum kristnum dópi, biðja um limaskap við at venda sær til sóknarprestin í kirkjusóknini, har tey búgva.

Fyri ógiftan persón undir 18 ár tekur tann, ið hevur foreldramyndugleikan, avgerð um limaskap. Tann, ið er 14 ár ella eldri, skal tó geva samtykki. Aldursmarkið er sett til 14 heldur enn 15 ár, tí uppskotssetararnir halda, at í kirkjuligum høpi er hósandi at nýta fermingaraldur sum mark, heldur enn vanliga lógaraldurin.

Limur hoyrir til kirkjusóknina, har hann býr.

Vil limur hoyra til annan sóknarprest ella aðra kirkju, kann hann loysa sóknarband til sóknarprest í aðrari kirkjusókn.

Sóknarprestur skal ikki neyðturviliga taka ímóti tí, sum ynskir at knýta sóknarband við hann, og sóknarprestur, sum ikki longur heldur seg kunna tæna sóknarbandsloysara, kann siga upp sóknarbandsloysingina.

Við sóknarbandsloysingini fær limur møguleika at velja og stilla upp til kirkjuráðsval í kirkjusóknini, har sóknarband er loyst til.

Møguleikin at loysa sóknarband varð innførdur við lóg í 1855, tá ið rørslur innan kirkjuna vildu slíta seg frá “vantrúgvandi” prestum og hava egið val av sálarhirða. Skipanin fekk ikki stóran praktiskan týdning, men hevði stóran ímyndaligan týdning sum eitt tekin um, at prestastættin ikki longur ráddi einsamøll í kirkjuni.

Við lógini verður harafturat latið upp fyri einum nýggjum møguleika: At limur kann “loysa kirkjusóknarband”, tað er, at kirkjufólk, uttan at knýta sóknarband til sóknarprest í øðrum prestagjaldi, kann verða knýtt at aðrari kirkjusókn í prestagjaldinum enn teirri, hann býr í.

Tað kann serliga koma fyri, tá limur flytur um kirkjusóknarmark, men kortini ikki úr prestagjaldinum.

Orsøkin til, at hildið verður rímligt at gera møguleika fyri at loysa kirkjusóknarband, er, at limur t.d. skal kunna halda fram við at vera virkin – eisini í kirkjuráðnum – í teirri kirkjuni, sum limurin ella familjan vanliga hevur nýtt.

Í sama viðfangi, og av somu orsök, verður ásett neyvari, at tann, sum loysir sóknarband, eisini skal tilskila, hvørja kirkjusókn hann vil hoyra til.

Í nítjandu øld varð “valgmenighedsloven” samtykt. Hóast henda lóg hevur verið í gildi í Føroyum síðan 1904, eru ongi viðurkend valkirkjulið. Møguleikin at skipa valkirkjulið er framhald av sóknarbandsloysingini.

Í 1865 var danskur sóknarprestur sagdur úr starvi fyri at hava talað niðrandi um kong og stjórn. Tá ið sóknarbørnini og sóknarbandsloysararnir ikki vildu av við sóknarprestin av hesari orsök, hildu tey áfram at hava gudstænastu við prestinum. Tey hildu fast við trúarlæru fólkakirkjunnar, og hóast kirkjuliga mótstøðu, varð í 1868 lógaruppskot um “valgmenigheder” samtykt við teprum meiriluta. Valkirkjuliðið er undir eftirliti hjá biskupi, og prestur í valkirkjuliðnum skal lúka treytirnar at vera sóknarprestur í fólkakirkjuni. Skipanin við valkirkjuliði hevur verið við til at bróta slóð fyri kirkjuráðsvali, sum í veruleikanum gevur øllum kirkjusóknum sjálvstýri, á sama hátt sum valkirkjuliðini.

Av tí at ongi valkirkjulið eru sett á stovn í Føroyum, var ætlanin ikki at hava lógarreglur hesum viðvíkjandi við í hesari lóg. Eftir at lógaruppskotið hevur verið til hoyringar, hava nógvar av innkomnu viðmerkingunum snúð seg um valkirkjulið og ynski um at varðveita henda møguleika. Tí er lógin nú broytt soleiðis, at fyrilit verður tikið fyri valkirkjuliðum, og lógin um “valgmenigheder” verður verandi í gildi, til hon verður sett úr gildi við samsvarandi løgtingslóg um valkirkjulið.

Lóg um brúk av kirkjum kom, eftir at kirkjuráð vóru sett á stovn. Kirkjulið ella partur av kirkjuliði fær við lógini kirkjuna tøka til gudstænastu við øðrum prestvígðum í fólkakirkjuni enn teimum, sum eru sett í starv til at virka við kirkjuna, ella við presti í evangelisk-lutherskum fríkirkjuliði. Somuleiðis hevur limur í fólkakirkjuni, sum hoyrir til kirkjusóknina, rætt til at fáa kirkjuna til kirkjuligar tænarar við øðrum prestvígðum í fólkakirkjuni enn teimum, sum eru sett til at virka við kirkjuna.

Kirkjan er karmurin um kirkjuliga virksemd í kirkjusóknini.

Kirkjuliga virksemd í kirkjusóknini er fyrst og fremst gudstænastur og kirkjuligar tænarar. Sóknarprestur hevur skyldu at halda gudstænastu, og at veita kirkjuliðnum kirkjuligar tænarar, og hevur tí framhjárætt at nýta kirkjurnar í prestagjaldinum til tað virksemd, sum hoyrir til prestaembætið.

Tá ið sóknarprestur ikki hevur regluliga gudstænastu í kirkjuni, er lestur.

Lestur er eisini reglulig gudstænasta, men sniðið er lagað nakað til, tí at sóknarprestur ikki hevur hana sjálvur. Siðvenjan er aldargomul, men ikki reglusettt fyrr enn í 1765. Kongliga reskriptið frá 1765 er ongantíð formliga broytt ella avloyst av nýggjari

lógarreglum; men lesturin er broyttur nakað við siðvenju, og er eisini í ávísan mun reglusetur í sálmaðókini. Hildið verður ikki, at ítøkiligar áneyðir eru fyri at reglusetu lesturin neyvari, men av ímyndaligum ávum verður hildið, at rætt er at hava stutta áseting um lesturin í lógini.

Limir fólkakirkjunnar í kirkjusóknini eiga kirkjuna og kunnu fáa kirkjuna tøka, sum nevnt frammanfyri. Sóknarprestur kann hava átikið sær at røkja serliga sóknarprestataenastu umframt, og hevur eisini, tá hann røkir slíkar uppgávur, rætt at nýta kirkjuna til gudstænastu og aðrar kirkjuligar tænastr, uttan mun til í hvørjum prestagjaldi kirkjan er.

Kirkjuráðið stjórnar kirkjuni og er tann myndugleikin, sum tekur avgerð um brúk av kirkjuni, er ikki annað ásett.

Onnur tiltøk, sum t.d. konsertir og kirkjuleikir, kunnu vera í kirkjuni, og er tað tá kirkjuráðið, ið antin er stigtakari ella loyvur øðrum at skipa fyri tiltøkum. Er kirkjuráðið í iva um tiltakið, kann fyrispurningur verða settur biskupi, sum hevur endaliga avgerðarættin viðvíkjandi øðrum tiltøkum.

Heimild verður givin landsstýrismanninum í kunngerð at áseta neyvari reglur um limaskap í fólkakirkjuni, og um at loysa sóknarband. Fyriskipanin kann bert verða gjørd í samráð við og eftir tilmæli frá biskupi.

Heimild verður eisini givin landsstýrismanninum í kunngerð at áseta neyvari reglur um brúk av kirkju, men einans eftir tilmæli frá biskupi. Orsøkin til hesa serligu avmarking er, at meðan møguligar neyvari reglur um limaskap í fólkakirkjuni og um at loysa sóknarband natúrliga koma at vera vanligar umsitingarreglur, fevna tær metingar, ið verða gjørdar í sambandi við at brúka kirkju, um trúarlæruføðilig- og onnur viðurskifti, ið koma sera nær at innaru viðurskiftum kirkjunnar, og politiski myndugleikin skal ikki kunna stýra innaru viðurskiftum kirkjunnar við *fyrisingarligum* inntrivum.

Í kirkjusøguni eru dømi um, at politiski myndugleikin í serstøkum førum hevur gjørt politisk inntriv í innaru viðurskifti kirkjunnar (til dømis atgongdin til at loysa sóknarband, kirkjuráð og at konufólk kunnu vera prestar). Yvirtøkan skal ikki broyta kirkjuna, og ásetingini skal tryggja, at politiski myndugleikin, sum higartil, ger politisk inntriv í innaru kirkjuligu viðurskiftini við lóg, ikki fyrisingarliga.

Hoyring:

Uppskotið varð fyrri ferð framlagt í oktober 2007, og víst verður til lógtingsmál nr. 77/2007, har ein samandrátur av ummælisvarunum og viðmerkingunum hjá Mentamálaráðnum til hesi eru at finna.

Kapittul 2. Avleiðingar av uppskotinum

1. Ongar fíggarligar avleiðingar verða fyri land ella kommunur í sambandi við, at lógin kemur í gildi.
2. Ongar umsitingarligar avleiðingar verða fyri land og kommunur.
3. Uppskotið hevur ongar fíggarligar avleiðingar fyri vinnuna.

4. Uppskotið hefur ongar avleiðingar fyri umhvørvið.
5. Uppskotið fær ongar avleiðingar fyri serstøk øki í landinum.
6. Uppskotið fær ongar sosialar avleiðingar fyri ávísar samfelagsbólkar ella felagsskapir.
7. Uppskotið nemur ikki við millumtjóða sáttmálar
8. Ongar skyldur verða álagdar fólki í sambandi við, at lógaruppskotið kemur í gildi.
9. Heimildir verða ikki lagdar til annan landsstýrismann ella kommunur.

	Fyri landið/lands myndugleikar	Fyri kommunalar myndugleikar	Fyri pláss/øki í landinum	Fyri ávísar samfelagsbólkar/felagsskapir	Fyri vinnuna
Fíggjarligar/búskaparligar avleiðingar	Nei	Nei	Nei	Nei	Nei
Umsitingarligar avleiðingar	Nei	Nei	Nei	Nei	Nei
Umhvørvisligar avleiðingar	Nei	Nei	Nei	Nei	Nei
Avleiðingar í mun til altjóða avtalur og reglur	Nei	Nei	Nei	Nei	Nei
Sosialar avleiðingar				Nei	

Kapittul 3. Serligar viðmerkingar:

Kapittul 1

Kirkjan

Til § 1

”Kirkjan” er í lógini at skilja sum vígda kirkjurúmið. Lógin reglusetir ikki tiltøk í eitt nú kirkjukjallaranum ella øðrum rúmi í kirkjuni.

Endamálið við ásetingini er ikki at seta trengri ræsur fyri tí, sum kann fara fram í kirkjuni; men at staðfesta, at gudstænasta og kirkjuligar tænastur eru tær, sum kirkjan fyrst og fremst er ætlað til, meðan annað virksema bert kann fáa innivist í kirkjuni í tann mun, atlit – bæði í tíð, innihaldi og formi – verða havd fyri tí.

Stk. 2. Ásetingin staðfestir tað, sum altíð hefur verið siðvenja: At øll eru vælkomin í kirkjuna, uttan mun til um tey eru limir í fólkakirkjuni.

Føst siðvenja hefur verið, at øll tiltøk í kirkjuni eru ókeypis, og tí verður ikki hildið, at neyðugt er at áseta staðiliga, at tiltøk, og eyðvitað eisini gudstænastur og kirkjuligar tænastr annars, eru ókeypis.

Stk. 3. Tað, sum fer fram, tann atburður, sum er í kirkjuni, og teir lutir, sum verða settir upp ella havdir við, skal alt hóska til, at talan er um eitt vígt gudshús, og til tað, sum ætlanin er við tiltakinum, sum beint tá er í kirkjuni. Ásetingin ger, at ikki er loyvt at misnýta lógartryggjaða rættin til at koma í kirkju, til eitt nú at bera politisk rakstrarróp fram við áskriftum á klæðunum ella skeltum, ella á skipaðan hátt at nerva gudstænastuna ella kirkjuliðið; men merkir *ikki* at t.d. avgjörd tøgð skal valda, ella at tað ikki skal kunna hoyrast ella síggjast, at børn eru í kirkjuni.

Stk. 4. Sóknarprestur hefur ábyrgd av tí, sum fer fram í kirkjuni, tá gudstænasta og kirkjuligar tænastr eru. Tí hefur hann myndugleika at gera av, hvussu farið verður at í kirkjuni, tá gudstænasta og kirkjuligar tænastr eru.

Í størri kirkjunum er natúrligt, at kirkjutænastrin í verki er tann, sum leiðbeinir vegna sóknarprest.

At seta neyvar reglur um, hvat liggur í hugtøkunum sóma og tign, verður hildið at vera skeivt. Tað kann verða broytt við tíð og stað. Men tað er natúrligt, at sóknarprestur setir síni mørk fyri, hvat hóskiligt er, og at hann harafturat ráðførir seg við kirkjuráðið og kirkjuliðið annars, soleiðis at eitt hóskandi stóði verður funnið.

Eisini tá um spurningar um sóma og tign ræður, er sóknarprestur undir umsjón biskups, soleiðis at sóknarprestur ráðførir seg við biskup um ivamál, og biskupur kundi eisini hugsast at givið sóknarpresti boð hesum viðvíkjandi í onkrum føri.

Til § 2

Greinin letur upp fyri, at biskupur kann geva loyvi til at nýta onnur enn góðkendu ritualini og (í stk. 2.) aðrar sálmar enn teir góðkendu.

Biskupur gevur loyvi til hvørja einstaka ætlan soleiðis at skilja, at uttan mun til, um biskupur hefur loyvt, at ikki góðkent ritual ella sálmur verður nýttur í onkrum høpi, krevst nýtt loyvi, er ætlanin at nýta tey aftur í onkrum øðrum høpi. Hetta til tess at tryggja, at ritual ella sálmar ikki kunnu verða lóggild til vanliga nýtslu uttan um ta vanligu mannagongdina.

Eru ritual einaferð blivið lóggilt, verður lóggildingin ikki tikin av aftur. Tí er ikki neyðugt at søkja um loyvi at nýta eldri ritual, sum áður eru blivin góðkend at nýta í fólkakirkjuni.

Orsökirnar til tað rímliga í at gera slík frávik kunnu til dømis vera, at sóknarprestur ella biskupur vilja royna nýtt ritual, tí at umhugsað verður at góðkenna tað; men talan kann eisini vera um, at tað verður hildið serliga væl egnað til okkurt serstakt høvi, ella at sóknarprestur fær høvi at lýsa okkurt frábrigdi í verki í sambandi við okkurt evni, sum kirkjuliðið arbeiðir við.

Sóknarprestur hefur ábyrgd av tí, sum fer fram í kirkjuni, tá gudstænasta og kirkjuligar tænastr eru. Tí er sjálvsagt, at tað einans kann vera sóknarprestur, sum søkir um loyvi eftir stk. 1.

Stk. 2. Ásetingin er um sálmar og ella sálmaørindi, sum kirkjuliðið syngur undir gudstænastu ella kirkjuligari tænaðu, og er sostatt ikki til hindurs fyri, at sóknarprestur í hóskaði mun kann leggja styttri, meira listarlig innsøg – tað veri seg kórsang, einsong ella ljóðføristónleik – inn í gudstænastuna, eisini hóast tað sum ført verður fram, ikki altíð hevur beinleiðis samband við lærugrundarlagið hjá fólakirkjunum. Talan kann bæði vera um listarlig leikbrot, sum so ella so hava samband við dagsins tekst ella gongdina í kirkjuárinum, og um “vanlig” listarlig tiltøk sum heild. Sóknarprestur skal ták tryggja sær, at fyriskiparar og luttakarar halda ásetingarnar um sóma í § 1, stk. 3.

Í sambandi við kirkjuligar tænaður eru javnan ynski frammi um at nýta aðrar sálmar/sangir enn teir góðkendu, eitt nú grundað á serlig viðurskifti hjá teimum, sum kirkjuliðu tænaðurnar verða hildnar fyri.

Biskupur skal eisini kunna loyva, at annar enn góðkendur sálmar verður nýttur, tá lestur verður lisin. Tí verður ikki kravt, at sóknarprestur er umsøkjari.

Er sálmaþók einaferð blivin góðkend, verður góðkenningin ikki tikin av aftur. Tí er ikki neyðugt at søkja um loyvi at nýta eldri sálmaþók, sum áður eru blivnar góðkendar at nýta í fólakirkjunum – ella einstakar sálmar úr teimum.

Siðvenja hevur í ávísan mun verið at nýta aðrar sálmar enn teir góðkendu í sambandi við jarðarferð og brúðarvígslu. Hildið verður hósakiligt, at siðvenjan heldur fram. Hinvegin er umráðandi, at skil er í, og at samband er við lærugrundarlagið hjá fólakirkjunum.

Stk. 3. Ásetingin er viðkomandi, tá ætlanin er at hava gudstænastu ella part av henni á øðrum máli enn føroyskum ella donskum.

Stk. 4. Biskupur er hægsti kirkjuligi myndugleiki. Av tí at málini sbt. hesari grein eru um ítøkilig tiltøk í sambandi við innaru kirkjuliðu viðurskiftini, verður hildið rættast, at hann hevur endaliga orðið.

Vanliga orðingin í slíkum føri hevði verið “Avgerðin hjá biskupi er endalig innan fyrisitingina”. Men av tí at kirkjan ikki er samrunnin partur av miðfyrisitingini, verður mett, at tann orðingin hevði verið misvísandi.

Kapittul 2

Limaskapur

Til § 3

Fortreytin fyri limaskapi í fólakirkjunum er kristin dópur. Kristin dópur er dópur í navni Faðirins, Sonarins og Heilaga Andans.

Í galdandi lóg eru fyra fortreytir, við tað at munur verður gjørdur á dópi í evangelisk-lutherskum trúarsamfelag her í landinum og uttanlands. Orsøkin til, at tað í donsku lógini verður gjørdur munur á evangelisk-lutherskum trúarsamfeløgum í Danmark og uttanlands er, at í Danmark verður trúarsamfelag nevnt “frimenighed” og í útlandinum einans “menighed”. Tá hvørki lógaráseting ella siðvenja skilmarka ella gera mun á hesum heitum í Føroyum, verður ikki hildið neyðugt at hava munin.

Onki krav er, at áheitanin um at gerast limur skal vera skrivlig, men sóknarprestur skal eyðvitað á hóskaði hátt tryggja sær, at ivi ikki kann vera um samleikan hjá komandi limi.

Persónur, ið lýkur treytirnar fyri limaskapi sbt. stk. 1, verður limur í kirkjusóknini har hann býr ella í aðrari kirkjusókn, sum viðkomandi loysir sóknarband til.

Áheitanin verður send sóknarpresti, sum boðar fólkeyvirlitinum frá limaskapinum.

Um kristna dópín sigur Norska lóg frá 1687:

2-5-5 De skal være Vidnisbyrd og Faddere til Daaben, som ere ærlige og uberygtede Folk; Dog maa dertil ej fleere bedis, end fem af Mands og Qvindis Personer tilsammen.

2-5-8 Børn, som for deris Svagheds skyld ere hiemme døbte, skulle, saa snart de komme til Pas, førís til Kirken, og deris Daab af Præsten stadfæstis og forkyndis i Faddernis Nærværelse paa den sædvanlig Maade.

2-5-9 Men ingenlunde skulle de døbis igien, uden saa er, at der er Tvífl paa, om de ere døbte, og ej med Vidner bevisis, at de rettelig døbte ere.

Hesar ásetingar verða allar hildnar enn, uttan hámarkið fyri hvussu nógvir faddrar kunnu vera. Her sær út til, at serføroysk siðvenja hevur tikið seg upp.

Stk. 2. Kirkjubókaførandi sóknarprestur skal taka áheitanina frá tí, sum er doypur í øðrum evangelisk-lutherskum trúarsamfelag, til eftirtektar uttan veruliga málsviðgerð, tí trúarlæran er hin sama. Einasta málsviðgerð, sum kann koma upp á tal í hesum føri, er, tá orsök er til at ivast í, um viðkomandi veruliga er doypur, ella um trúarsamfelagið veruliga er evangelisk-lutherskt.

Tann, sum áður hevur verið kirkjufólk, men hevur lamað seg út, ella er strikaður, verður somuleiðis limur aftur við at heita á kirkjubókaførandi sóknarprest. Hildið verður ikki, at neyðugt er at hava serstaka áseting hesum viðvíkjandi, tí fólkakirkjan er evangelisk-lutherskt trúarsamfelag.

Tað hevur ongan týdning, um afturvenda kirkjufólkið til dømis afturat barnadópnum hevur latið seg doypa í øðrum trúarsamfelag, tí fólkakirkjan viðurkennir bert ein dóp.

Stk. 3. Fólkakirkjan viðurkennir bert ein dóp, og doypir tí ikki umaftur.

Tann, sum er doypur í øðrum kristnum trúarsamfelag, hevur ikki á sama hátt sum tann, sum er doypur í evangelisk-lutherskum trúarsamfelag, eitt beinleiðis og treytaleyst krav um at gerast limur.

Ásetingin er ikki at skilja sum at høg gátt, forðingar ella verulig kvalifikasjonskrøv skulu vera fyri at gerast limur; men kirkjubókaførandi sóknarprestur skal fyrst tryggja sær, at viðkomandi tekur undir við trúarlæru fólkakirkjunnar. Í hesum liggur eyðvitað eisini, at sóknarpresturin skal tryggja sær, at viðkomandi hevur nøktandi *kunnleika* til trúarlæru fólkakirkjunnar.

Talan eigur í allarflestu førum ikki at vera um nakað, sum minnir um konfirmasjóns-undirvísing, men heldur um samrøður, har sóknarprestur ger sær eina fatan av kunnleikastøðinum, sum viðkomandi hevur fólkakirkjuni viðvíkjandi, og leggur serligan dent á at kunna um teir munir, sum eru millum trúarlærana hjá fólkakirkjuni og kristna trúarsamfelagið, sum viðkomandi hevur verið limur í frammanundan, so at sóknarprestur tryggjar sær, at viðkomandi hevur hóskað kunnleika til, hvat tað er fyri trúarsamfelag, hann verður limur í.

Til § 4

Sóknarprestur *skal* taka áheitan um limaskap til eftirtektar, eru treytirnar um kristnan dóp loknar.

Er talan um limaskap eftir § 3, stk. 3, skal sóknarprestur tó fyrst tryggja sær, at viðkomandi tekur undir við trúarlæru fólkakirkjunnar; men annars hevur hvørki hann ella nakar annar heimild at sálða. Kirkjan er fólkakirkjan, og tí opin og rúm.

Stk. 2. Tann, sum hevur foreldramyndugleikan, kann seta áheitan um limaskap fram vegna barn. Talan kann bæði vera um at lima barnið inn, og at lima tað út. Tað er ikki krav, at viðkomandi skal vera limur í fólkakirkjuni. Henda áseting er galdandi fyri børn upp til 18 ár, tó soleiðis, at er barnið fyllt 14 ár, krevst samtykki frá barninum sjálvum.

Aldursmarkið er sett til 14 heldur enn 15 ár, tí uppskotssetararnir halda, at í kirkjuligum høpi er hóskandi at nýta fermingaraldur sum mark, heldur enn vanliga lógaraldurin.

Stk. 3. Krevur ikki serstakar viðmerkingar.

Til § 5

Persónur, ið flytur til Føroya, og sum frammanundan er limur í fólkakirkju ella evangelisk-lutherskum trúarsamfelag, kann lata seg skráseta sum lim í fólkakirkjuni við at boða fólkayvirlitinum frá í sambandi við flytiskrásetingina.

Verður tað ikki gjørt beinanvegin í sambandi við flytiskrásetingina, er mannagongdin sum ásett í grein 3.

Hendan ásetingin er einans um tann, sum frammanundan flytingini er limur í fólkakirkju ella evangelisk-lutherskum trúarsamfelag. Tann, sum frammanundan flytingini er limur í øðrum kristnum trúarsamfelag, skal eisini í sambandi við flyting til landið boða frá hjá kirkjubókaførandi sóknarpresti, at hann ynskir at vera limur í fólkakirkjuni, sbr. § 3, stk. 3.

Til § 6

Limaskapurin kann verða uppsagdur við fráboðan til kirkjubókaførandi sóknarprest.

Í galdandi lóg er tað krav, at ynskið um at verða limaður út verður sett fram skrivliga, men hildið verður ikki, at orsök er til at halda fast við kravið. Hinvegin kann kirkjubókaførandi sóknarprestur altíð velja at biðja um skrivliga váttan, heldur hann orsök vera til at ivast í ynskinum hjá liminum, ella um tað verður sett fram í fullum álvara, og hann skal á hóskandi hátt tryggja sær, at ivi ikki kann vera um samleikan hjá liminum.

Stk. 2. Fær limur í fólkakirkjuni eyðsýniligt tilknýti til annað trúarsamfelag, til dømis við skráseting ella dópi, skal sóknarprestur boða fólkayvirlitinum frá, at viðkomandi skal verða strikaður sum limur í fólkakirkjuni.

Sum siðvenja er, er tað ráðasta hending, at sóknarprestur tekur stig til, at limaskapur formliga verður strokin – ikki minst tí at royndir vísa, at fólk ofta venda aftur, tá nakað er liðið frá – men hildið verður, at tað er rætt og neyðugt at hava ásetingina. Eitt nú kann tað gerast neyðugt at nýta ásetingina, um kirkjuráðslimur setir seg uttan fyri fólkakirkjuna, men av onkrari orsök ætlar at halda fram í kirkjuráðnum.

Eftir vanligari fyrisitingarsíðvenju eigur sóknarprestur at hoyra limin um, at hann hevur í umbúna at taka hesa avgerð.

Tann, sum verður limaður út, fær nýtt dópsbræv við áriti um, nær útlímanin er framd sum vátan um, at viðkomandi ikki er limur í fólkakirkjuni.

Til § 7

Er ivi um limaskap, verður málið lagt fyri biskup til støðutakan.

Málini kunnu til dømis vera í sambandi við heimaðóp, ella hvørt limur eigur at verða strikaður sí meira í serligu viðmerkingunum til § 6, stk. 2.

Biskupur er hægsti kirkjuligi myndugleiki. Av tí, at málini sbt. hesari grein eru um ítøkilig tiltøk í sambandi við innaru kirkjuligu viðurskiftini, verður hildið rættast, at hann hevur endaliga orðið.

Vanliga orðingin í slíkum føri hevði verið “Avgerðin hjá biskupi er endalig innan fyrisitingina”. Men av tí at kirkjan ikki er samrunnin partur av miðfyrisitingini, verður mett, at tann orðingin hevði verið misvísandi.

Stk. 2. Landsstýrismaðurin kann áseta neyvari reglur um innlíman og uppsøgn av limaskapi. Reglurnar verða gjørdar, um biskupur ella fólkeyvirlitið halda, at tørvur er á nærri útgreining, sum t.d. mannagondir og ella krøv til oyðubløð í sambandi við skráseting.

Kapittul 3

Sóknarband

Talan er í stóran mun um somu ásetingar, sum í galdandi lóg, og um- og samanskrivningar av teimum, og tí verður í ávísan mun víst til galdandi viðmerkingar.

Í greinunum 8 og 9 verða hugtøkini "at knýta sóknarband" og "at loysa sóknarband" bæði nýtt um tað, sum higartil burturav hevur verið nevnt "at loysa sóknarband". Orsøkin er, at orðingin "at loysa sóknarband" lutvís er misvísandi: Hóast til ber at loysa sóknarband, so ber einans til at gera hetta við samstundis at knýta sóknarband til annan sóknarprest, tí kirkjusóknin er grundeindin í fólkakirkjuni, og tí ber ikki til at vera limur í fólkakirkjuni, uttan samstundis at hoyra til eina kirkjusókn. Orðingarnar "at loysa sóknarband" og "at knýta sóknarband" verða tí báðar nýttar, alt eftir, um orðingin mest sipar til viðurskifti við kirkjusóknina, sum ein loysir sóknarband frá, ella sóknina/sóknarprestin, sum sóknarband verður knýtt til í staðin.

Til § 8

Kirkjufólk hoyrir til kirkjuliðið í kirkjusóknini, har viðkomandi býr, og hevur rætt til tænastu frá øllum prestum í prestagjaldinum.

Seinna lið í stk. 1 er nýtt í mun til galdandi lóg og ber við sær, at limur kann seta ynski fram um at hoyra til aðra kirkjusókn í prestagjaldinum enn bústaðarkirkjusóknina og fær tá rætt til tænastu í kirkjuni í hesari kirkjusóknini frá øllum prestum í prestagjaldinum.

Skotið verður upp, at hendan nýskipan kemur aftrat verandi møguleika at loysa sóknarband, tí at fólk kunnu vera von við at koma í ávísa kirkju, men til dømis flyta í granna-kirkjusóknina í sama prestagjaldi.

Eftir galdandi lóg ber ekki til at knýta seg at aðrari kirkju í sama prestagjaldi, tí at skipanin við at loysa sóknarband (sí stykki 2) hefur uppruna í ynskinum um at tryggja stærri rúmd fyri ymiskum átrúnaðarligum avbrigðum innan lærugrundarlag fólkakirkjunnar, við at limir kunnu loysa sóknarband til sóknarprest í øðrum prestagjaldi, ið tey kenna seg betur í samljóði við, trúarlæruliga.

Her er sostatt talan um at loysa ein reint verkligan, ikki átrúnaðarligan, trupulleika, ið gevur limi møguleika at hoyra til ta kirkju, hann kennir seg knýttan at, uttan mun til hvar hann býr.

Ætlanin er í uppskotinum til nýggja lögtingslóg um val í fólkakirkjuni at taka afturíaftur nýggja møguleikan, soleiðis at limur, ið “loysir kirkjusóknarband”, eisini kann stilla upp og verða valdur í kirkjuráðið í kirkjusóknini, hann knýtir kirkjusóknarband til, eins og limur, ið loysir sóknarband, í dag kann.

Áheitanin verður sett fram fyri kirkjubókaførandi sóknarpresti, sum sær til, at viðkomandi verður skrásettur at hoyra til í teirri kirkusóknini.

Stk. 2. Limur kann eisini velja at knýta sóknarband til annan sóknarprest í kirkjusókn í øðrum prestagjaldi. Tá hefur hann rætt til tænastu frá honum, men ikki frá prestunum í kirkjusóknini, har hann býr. Viðkomandi er í mun til kirkjuligu tænastrarnar at meta sum heimahoyrandi í teirri kirkjusóknini í prestagjaldinum, hann hefur valt at knýta sóknarband til.

Sama áseting sum í § 10, stk. 1, 1. pkt. í galdandi lóg.

Stk. 3. Ásetingin er um, hvussu farið verður fram, tá ið sóknarband verður loyst. Talan er um neyvari áseting enn í galdandi lóg, og hefur við sær, at tørvur neyvan verður á at áseta neyvari reglur í kunngerð; men heimild er til tess í § 13.

Sóknarprestur tekur støðu til, um áheitanin um sóknarband verður gingin á møti. Hann kann leggja dent á, um atlit fyri umsøktjaranum eiga at víkja fyri atlitum til sóknarprest ella kirkjuliðnum á staðnum. Her kann bæði vera talan um verklig atlit (at nógv hava loyst sóknarband til prest/kirkjusóknina frammanundan), ella onnur viðkomandi viðurskipti.

Ásetingin er ein linkan í mun til galdandi áseting í § 10 stk. 1, 2. pkt., ið ásetur, at prestur einans kann sýta fyri at taka ímóti sóknarbandsloysara, um avgerandi atlit til sóknarprest ella kirkjuliðið eiga at verða tikið fram um atlit ið til tann, ið ætlar at loysa sóknarband. Hinvegin er ásetingin ein formlig herðing í mun til kirkjufólkið, ið ynskir at loysa sóknarband til viðkomandi sóknarprest.

Krøv eru ikki ásett um serstaka orsök og grundgeving í teimum førum, tá sóknarprestur noktar at taka ímóti sóknarbandsloysara, og tað er í roynd og veru orsøkin til broytingina. Hildið verður, at tað frammanundan er ein trupul og viðkvom støða fyri báðar partar, um sóknarprestur sýtir fyri at taka ímóti einum, ið hefur í hyggju at knýta sóknarband til hansara, og at kravið í galdandi lóg um serstaka orsök og grundgeving einans kann vera við til at gera støðuna enn truplari. Hinvegin eru reglurnar í fýrsitingarlógini galdandi fyri fýrsitingarligar avgerðir, og hildið verður tí, at sóknarprestur nýtir somu grundreglur, um áheitanin ikki verður gingin á møti. Sóknarprestur eigur í hesum sambandi at hava í huga, at saklig grundgeving ger tað lættari hjá biskupi at viðgera málið, verður málið kært til hansara.

Stk. 4. Biskupur er hægsti kirkjuligi myndugleiki. Av tí, at málini sbt. hesari grein eru um ítøkilig tiltøk í sambandi við innaru kirkjuligu viðurskiftini, verður hildið rættast, at hann hevur endaliga orðið.

Vanliga orðingin í slíkum føri hevði verið “Avgerðin hjá biskupi er endalig innan fyrisitingina”. Men av tí at kirkjan ikki er samrunnin partur av miðfyrisitingini, verður mett, at tann orðingin hevði verið misvísandi.

Til § 9

Ásetingin samsvarar innihaldinum í § 11, stk. 1 í galdandi lóg, men er neyvari, tí hon ásetur, at tað er sóknarprestur, sum viðkomandi hevur loyst sóknarband til, ið skal hava fráboðanina. Óneyðugt er at áseta, at sóknarprestur skal boða heimasóknini hjá honum, sum tekur sóknarbandsloysingina aftur, frá.

Til § 10

Innihaldið í ásetingini samsvarar innihaldinum í § 11, stk. 2 í galdandi lóg, men setir ikki so strong krøv til viðurskiftini sum gera, at sóknarprestur heldur, at hann ikki fær havt skyldur mótvegis viðkomandi. Broytingin samsvarar broytingini í § 8, stk 3, samanber viðmerkingarnar til greinina.

Seks mánaða varningurin tryggjar, at limurin ikki kann fáa trupulleikar í mun til at stilla upp ella greiða atkvøðu, hóast uppsøgnin kemur um tað mundið, tá ið kirkjuráðsval skal vera.

Stk. 2 Sigur sóknarprestur sóknarband upp, kann tann, ið knýtt hevur sóknarbandið kæra uppsøgnina til biskup innan 4 vikur, og uppsøgnin kann tá ikki fáa virknað fyrrenn biskupur hevur staðfest hana.

Biskupur er hægsti kirkjuligi myndugleiki. Tí verður hildið rættast, at hann hevur endaliga orðið.

Vanliga orðingin í slíkum føri hevði verið “Avgerðin hjá biskupi er endalig innan fyrisitingina”. Men av tí at kirkjan ikki er samrunnin partur av miðfyrisitingini, verður mett, at tann orðingin hevði verið misvísandi.

Til § 11

Innihaldið samsvarar innihaldinum í § 11, stk. 3 í galdandi lóg.

Til § 12

Innihaldið samsvarar innihaldinum í § 3 og § 12 í galdandi lóg. Kortini er aldursmarkið sett til 14 heldur enn 15 ár, tí uppskotssetarnir halda, at í kirkjuligum høpi er hóskandi at nýta fermingaraldur sum mark, heldur enn vanliga lógaraldurin.

Til § 13

Kunngerðarheimild í sambandi við sóknarbandsloysing.

Kapittul 4

Rættur limanna til kirkjuligar tænastur

Til § 14

Sama áseting sum í galdandi lóg § 6.

Ásetingin staðfestir, at tann, sum er limur í fólkakirkjuni, hevur rætt til kirkjuligar tænastur frá sóknarpresti.

Tað er eitt rættarkrav, sum limurin hevur móttvegis sóknarpresti í kirkjusókn síni, og sóknarprestur, próstur og biskupur skulu tryggja sær, at fólkakirkjan altíð er før fyri at halda skyldur sínar móttvegis limunum.

Hinvegin ger ásetingin, at limur í útgangsstøðinum ikki kann krevja kirkjuliga tænastu frá øðrum sóknarpresti, ella frá sóknarpresti í aðrari kirkjusókn.

Stk. 2. Ásetingin samsvarar innihaldinum í § 6, stk. 1, 2. pkt. í galdandi lóg.

Limur, sum hevur loyst sóknarband, hevur ikki rætt til kirkjuliga tænastu frá sóknarpresti í kirkjusóknini, sum hann upprunaliga hoyrði til, men frá tí sóknarpresti, sum hann við sóknarbandsloysingini knýtti sóknarband til.

Til § 15

Útiseti, sum fyribils er í landinum aftur, kann fáa kirkjuliga tænastu í kirkjusóknini, sum hann hevði tilknýti til, tá hann flutti; men ásetingin áleggur ikki fólkakirkjuni skyldur móttvegis limi, sum er fluttur av landinum, meðan limurin er uttanlands.

Ikki ein og hvør útiseti fær kirkjuligar tænastur, men útiseti, sum var limur í fólkakirkjuni, áðrenn hann flutti, og sum hoyrir til fólkakirkju, evengelisk- lutherska kirkju ella annað kristið trúarsamfelag, fær tænastur. Metingin, sum sóknarprestur skal gera í sambandi við áheitanina, er sostatt sambærilig við metingarnar eftir §§ 3-6

Til § 16

Biskupur er hægsti kirkjuligi myndugleiki. Av tí, at máluni sbt. hesari grein eru um ítøkilig tiltøk í sambandi við innaru kirkjuligu viðurskiftini, verður hildið rættast, at hann hevur endaliga orðið.

Vanliga orðingin í slíkum føri hevði verið “Avgerðin hjá biskupi er endalig innan fyrisitingina”. Men av tí at kirkjan ikki er samrunnin partur av miðfyrisitingini, verður mett, at tann orðingin hevði verið misvísandi.

Stk. 2. Verður tørvur á neyvari útgreinjing viðvíkjandi rættinum til kirkjuligar tænastur, kann landsstýrismaðurin áseta tær í kunngerð.

Kapittul 5

At brúka kirkjuna

Til § 17

Ein av meginuppgávunum hjá sóknarpresti er at hava regluligu gudstænasturnar og kirkjuligu tænasturnar, umframt annað kirkjuligt virksemi. Tí er eyðvitað, at hóast kirkjuráðið er sett at varða av kirkjuni, skal kirkjan altíð vera tøk hjá sóknarpresti til vanligu gudstænastutíðirnar, og sóknarpresti tørvar ikki at fáa loyvi ella samtykki frá kirkjuráðnum til tað – alt annað virksemi í kirkjuni skal í hóskað mun verða lagað eftir, at rúm skal vera fyri hesum høvuðsendamáli.

Sóknarpresti tørvar heldur ikki at fá loyvi frá kirkjuráðnum til at nýta kirkjuna til kirkjuligar tænastur og fundir, sum ikki eru í regluligari gudstænastutíð.

Stk. 2. Her verður fyrst og fremst – men ikki einans – hugsað um, at sóknarprestar, uttan at spyrja kirkjuráðini eftir, kunnu býta um kirkju onkran dagin, ella annars, tá ið høvi býðst, skapa hóskað fjølbroytni í gudstænastunum við at lata annan fólkakirkjuprest – tað er ikki einans sóknarprest (prest sum er í starvi í fólkakirkjuni sum slíkur), men eisini prestvígðan, ið er vígður til starv í fólkakirkjuni, men, sum ikki er í embætti – hava gudstænastuna.

Eisini kann vera talan um prestvígdan, ið er vígdur til starv í valkirkjuliði, aðrari norðurlendskari fólkakirkju ella fólkakirkju, sum norðurlendsku fólkakirkjurnar hava hjálpt til at seta á stovn aðrastaðni. Avgerandi er ikki, í hvørjum landi kirkjan hjá prestvígda er staðsett, men at lærugrundarlagið hjá henni er fólkakirkjunnar.

Stk. 3. Sum meginregla er onki mark fyri, hvørjum sóknarprestur kann loyva framat, um bert sóknarprestur kann grundgeva sakliga fyri tí. Munurin á heimildini eftir stk. 2 og stk. 3 er, at í stk. 3 er talan um ikki prestvígd. Tí er tað framvegis sóknarprestur, ið formliga hevur gudstænastuna, og sóknarprestur loyvir undir gudstænastuni tí ikki prestvígda framat at tala, greiða frá ella prætika í sín stað. Sóknarprestur hevur tá – eins og var tað hann sjálvur, sum hevði orðið – ábyrgdina av tí, sum sagt ella boðað verður, fyrst og fremst, at tað samsvarar við lærugrundarlagið hjá fólkakirkjuni. Sóknarprestur eigur á hóskaði hátt at tryggja sær hetta frammanundan.

Stk. 4. Skotið verður upp at lógarfesti siðvenjuna um, at onnur enn sóknarprestur ikki tala av prætíkustólinum, men av kórsgáttini, meðan sóknarprestur kann loyva gudfrøðingi og gudfrøðilesandi at tala av prætíkustólinum.

Talan kann vera um trúboðara, ið er gudfrøðingur, sum er heima og greiðir frá missjónsvirkseminum. Vanliga er tó talan um gudfrøðilesandi, ið fer at verða prestvígdur um ikki so langa tíð, ið fær høvi at royna seg, ella eitt nú prestar úr øðrum kristnum trúarsamfeløgum.

Av tí at talan er um gudfrøðingar, ella fólk ið skjótt verða liðug sum gudfrøðingar, ímyndar tað, at tey fáa atgongd til prætíkustólin, at tey í størri mun sjálvi hava ábyrgd av tí, tey bera fram. Framvegis er tað tó so, at tað er sóknarprestur, ið stendur undir umsjón biskups, og tí er tað altíð í seinasta enda hann, ið hevur ábyrgdina av tí, ið fram verður borið, uttan í førum, sum nevnd í stk 2.

Til § 18

Ásetingin er nýggj í nýggjari lóggávu. Siðvenjan at lesa lestur í kirkjunum í Føroyum, tá presti berst frá, gongur langt aftur; men lestur er fyrstu ferð reglusetur í kongligum reskripti frá 10. mai 1765.

Hóast lesturin ikki síðani er reglusetur í løgskipan, lóg ella vanligari kunngerð, og reskriptið ikki er tikið av, er tað – helst av misgáum – ikki tikið við í lógasavnið.

Aftrat karminum, sum frammanfyri nevnda reskript ásetur, er innihaldð í lestrinum fyri ein part reglusetur í føroysku sálmaabókunum.

Siðvenja hevur broytt lesturin (eins og gudstænastuna) rættiliga fitt í mun til ásetingarnar í reskriptinum, men tað, sum fyrst og fremst stendur eftir, er, at:

- Lestur er, tá ið sóknarprestur ikki er í kirkjuni í kirkjutíð
- Sóknarprestur kann geva boð, lestrinum viðvíkjandi
- Sóknarprestur hevur innihaldsligu ábyrgdina av lestrinum
- Kirkjuliðið syngur sálmar, sum vant, men heldur færri
- Lestur verður lisin av kórsgáttini
- Lestrarpultur/lestrarfjøl kann verða nýtt

Ásetingin er ekki at skilja sum eitt krav um, at lestur skal vera, men sum ein áseting um, at hǫvuðsreglan er, at hefur sóknarprestur ekki regluligu gudstænastuna, verður lestur lisin.

Lestur skal ekki verða tiki fram um gudstænastu við sóknarpresti. Ætlar sóknarprestur at hava regluligu gudstænastuna, hefur hann hana, heldur enn at lestur verður lisin.

– Men það er tó ekki til hindurs fyri, at sóknarprestarnir í miðstaðarøkinum, í samráði við kirkjuráðini, leggja tænastruna soleiðis til rættis, at “neyðugt” verður av og á at hava lestur í stóru kirkjunum, soleiðis at siðvenjan verður hildin uppi eisini har.

Sbrt. lógini um fólkakirkjuna hefur biskupur heimild at góðkenna lestrarbøkur. Er lestrarbók góðkend, er ekki neyðugt hjá degni at ráðføra seg við sóknarprest, um hann kann lesa lestur úr henni.

Til § 19

Eftir hesari greinini er talan einans um onnur tiltøk enn gudstænastur og aðrar kirkjuligar tænastrur, og sum (sbr. § 17) einans kunnu vera, tá ið sóknarprestur ekki nýtir kirkjuna til regluligu gudstænasturnar og kirkjuligu tænastrurnar. Talan eigur tó at vera um tiltøk, sum so ella so kunnu metast sum kirkjulig, það vil siga, at talan eigur ekki at vera um vanlig verðslig tiltøk.

Kirkjuráðið kann lata annan standa sum verkligur fyriskipaðari, men það er altíð kirkjuráðið, sum hefur ábyrgdina av tiltakinum.

Eyðvitað kann kirkjuráðið eisini taka stig til serligar gudstænastur ella serligar aðrar kirkjuligar tænastrur, men tá er mest natúrligt, at sóknarprestur, ið eisini er kirkjuráðslimur, formliga nýtir heimildir sínar eftir § 17.

Heldur sóknarprestur seg ekki at kunna ella eiga at standa sum stigtakari til tiltakið, hava hinir kirkjuráðslimirnir ongar framíhjáheimildir í hesum føri, men kunnu, eins og øll onnur í kirkjuliðnum, velja at taka seg saman at taka stig til tiltakið eftir grein 20.

Stk. 2. Ásetingin er ein minnilutaverja, sum kirkjuráðslimur ella kirkjuráðslimir kunnu nýta, fyrst og fremst um tey halda, at eitt ætlað listarligt tiltak í formi ella innihaldi ekki er hósakiligt, sbrt. § 1, stk. 3.

Ásetingin heimilar ekki, at minniluti í kirkjuráðnum leggur biskupi avgerð um at hava kirkjuligan fund, møti, fyrilestur ella annað ekki-listarligt tiltak til endaliga støðutakan.

Stk. 3. Ósemja um, nær hvør kann brúka kirkjuna til tiltøk, er serliga hugsandi, um sóknarprestur og kirkjuráðið ekki eru samd um okkurt tiltak, og annar parturin heldur, at hin roynir at skúgva tiltakið hjá honum burtur við at leggja annað tiltak um somu tíð. Talan kann bæði vera um stök og um afturvendandi tiltøk. Tá er umráðandi, at biskupur, sum uttanveltaður, kann royna at slætta sjógvin við at gera av, nær hvørt tiltakið kann vera, ella leggja eina fasta ætlan, sum røkkur nakað fram, og sum tryggjar, at partarnir í hósakiligan mun hava atgongd til at nýta kirkjuna til tiltøk.

Biskupur er hægsti kirkjuligi myndugleiki. Av tí, at málini sbrt. hesari grein eru um ítøkilig tiltøk í sambandi við innaru kirkjuligu viðurskiftini, verður hildið rættast, at hann hefur endaliga orðið.

Vanliga orðingin í slíkum føri hevði verið “Avgerðin hjá biskupi er endalig innan fyrisitingina”. Men av tí at kirkjan ekki er samrunnin partur av miðfyrisitingini, verður mett, at tann orðingin hevði verið misvísandi.

Til § 20

Kirkjufólk í kirkjusóknini fáa kirkjuna tóka til gudstænastu við øðrum sóknarpresti, presti í valkirkjuliði ella evangelisk-lutherskum fríkirkjuliði.

Í galdandi lóg er talið 10 kirkjufólk, men tað verður hildið at vera alt ov høgt til smáu kirkjusóknirnar, og hildið verður ikki, at tørvur er á at lata gáttina til at taka stig til slíkt tiltak vera hægri enn, at tað er nóg mikið, at ynski kemur frá einum lutfalsliga lítlum skara. Uttan mun til, hvussu stór kirkjusóknin er, skulu tey, sum hava ynski um at fáa kirkjuna til gudstænastu við øðrum presti, ikki hava fyri neyðini at gera eitt størri, skipað átak fyri at fáa nóg nógv at standa saman um ynskið. Tí verður skotið upp at seta 15 sum hámark

Hinvegin verður hildið rætt at lata talið vera somikið høgt, at ynskið altíð skal koma frá fleiri enn einum einsamøllum húski.

Kirkjuráð kann hóast ásetingina velja at geva kirkjuna tóka til gudstænastu, hóast áheitanin kemur frá færri enn lógarásetta talinum av kirkjufólkum í kirkjusóknini.

Í verki kemur ásetingin at virka soleiðis:

Talva 1

Tal av kirkjufólki, ið kann krevja at fáa kirkjuna tóka til gudstænastu við øðrum presti

Kirkjufólk, ið hava valrætt í kirkjusóknini	Tal, ið skal til
Upp til 140	4
141-179	4
180-219	5
220-259	6
260-299	7
300-339	8
340-379	9
380-419	10
420-459	11
460-499	12
500-539	13
540-579	14
580 og fleiri	15

Ásetingin tryggjar ikki limunum krav uppá at fáa annan prest til hesar gudstænastur; men um so er, at tey av eitingum hava avrátt hetta við ein prest, hava tey krav uppá at fáa kirkjuna til gudstænastuna.

Eins og við øllum øðrum virksemi, sum er ætlað at vera í kirkjuni, mugu tó eisini hesar eyka gudstænasturnar við øðrum presti verða lagdar soleiðis, at tær ikki órógva virksemið hjá sóknarpresti.

Her er talan um vanliga gudstænastu, ikki um persónligar kirkjuligar tænar. Atgongdin til hesar gudstænastur er reglasett í § 21.

Til § 21

Ásetingin er um tænastr til limir, sum ásett í § 15, umframt til limirnar í sóknini, og er ein samanskrijving í mun til § 8 í galdandi lóg.

Um 1) Avgerandi er ikki, um presturin er sóknarprestur í starvi í fólkakirkjuni, men at hann er prestvígdur til starv í fólkakirkjuni, samanber viðmerkingarnar til § 17, stk. 2.

Her er talan um allar persónligu kirkjuligu tænastrnar – dóp, hjúnavígslu og jarðarferð. Um vígslu í kirkjuni er at siga, at tað er altíð sóknarprestur, ið er eftirkanningarmyndugleiki. Tí er tað einans sjálva tænastruna í kirkjuni, sum presturin, ið limurin í fólkakirkjuni hevur heitt á, fremur.

Um 2) Í sambandi við jarðarferð er tað ikki eitt krav, at presturin úr evangeliska-lutherska fríkirkjuliðnum er prestvígdur til starv í fólkakirkjuni.

Stk. 2. Ásetingin skal verða lisin bókstavliga, soleiðis at skilja at tann, ið hevur rættindini eftir stk. 1, annaðhvørt er limurin sjálvur, ella – um tann, sum kirkjuliga tænastran skal viðvíkja, ikki fær sett áheitanina fram, ella ikki hevur lógaldur til tess – næstu skyldfólk hansara.

Til § 22

Ásetingin gevur limi í valkirkjuliði serligan rætt at nýta kirkjuna til kirkjuliga tænastru. Rætturin er serligur í mun til onnur, sum ikki eru limir í fólkakirkjuni.

Til § 23

Reglur, sum eru samlíkar hesum reglum, hava higartil verið, sum loyva sóknarpresti í tænastru hjá hernaðarligu verju danska kongsríkisins at nýta kirkjuna til gudstænastru fyri starvsfólkinum har. Ætlanin er ikki, at yvirtøkan av fólkakirkjuni skal broyta nakað hesum viðvíkjandi, men fleiri viðmerkingar eru komnar um, at talan eins væl kundi verið um sóknarprest, ið á annan hátt røkir serligar tænastru fyri onkran annan málbólk, ið ikki er tengdur at ávísari kirkju, eitt nú deyvaprest, og orðingin er broytt samsvarandi hesum viðmerkingum.

Ásetingin virkar soleiðis, at sóknarprestur í serligari tænastru, ið ikki er tengd at kirkjufólki í ávísari kirkjusókn, eins og um talan var um sóknarprest í prestagjaldinum, hevur rætt at brúka ta kirkju, sum hann heldur hóska best í hvørjum føri; men tó einans til gudstænastru og aðrar kirkjuligar tænastru fyri teimum, ið eru tengd at serligu tænastru hansara, og næstu avvarðandi teirra, avmarkað á leið sum eftir § 21, stk. 2.

Til § 24

Ásetingin er ein saman- og umskrijving av §§ 12 og 13 í galdandi lóg um “bestyrelse og brug af folkekirkens kirker”. Av tí, at søgan viðvíkjandi evangelisk-lutherskum fríkirkjuliðnum er ein onnur her enn í Danmark, verður ikki hildið, at orsök er at hava serstakar ásetingar um hesi kirkjulið.

Somuleiðis er tað ein broyting í mun til galdandi lóg, at tað er sóknarprestur, sum eftir samráð við kirkjuráðið kann geva loyvið. Eftir galdandi lóg kann kirkjuráðið fáa loyvi frá biskupi at geva loyvini.

Ætlanin við broytingini er at tryggja, at óneyðugar forðingar ella langar mannagongdir ikki eru, tá øðrum kristnum trúarsamfelag tørvar at nýta kirkjuna. Hinvegin verður

hildið neyðugt, at trúarfrøðilig meting verður gjørd av trúarsamfelagnum, ritualum og halgisiðum tess, og tí kann heimildin ikki verða lögð kirkjuráðnum einsamøllum.

Tað er ein heimild, sum sóknarprestur, í samráð við kirkjuráðið, kann nýta ella lata vera at nýta, í tann mun fólkakirkjuliga virkseimið, sum er í kirkjuni, ikki verður nervað. Siðvenja er, at kirkjan er tøk hjá trúarsamfeløgum, sum ikki sjálvi hava gudshús í økinum, men ójavn er, hvussu nógv hefur verið gjørt av hesum, og avgerðin er hjá sóknarpresti.

Endamálið við ásetingini er, at formligu karmarnir og móguleikarnir í og kring kirkjuna virka við til samstarv og samljóð millum fólkakirkjuna og onnur kristin trúarsamfeløg í nærumhvørvinum. Tí er ongin meining í, at sóknarprestur kann kroysta eitt trúarsamfelag inn í kirkjuna, sum, kirkjuráðið ella annar sóknarprestur halda, ikki átti at sloppið inn í kirkjuna, og tað er grundgevingin fyri, at sóknarprestur skal taka avgerðina eftir samráð við kirkjuráðið. Tað tryggjar bæði, at samljóð sum høvuðsregla fær verið millum avgerðina hjá sóknarpresti og fatanina hjá kirkjuráðnum, og at kirkjuráðið ella annar sóknarprestur fær lagt málið fyri biskup í góðari tíð, er ósemja.

Stk. 2. Her er útgangsstøðið, at annað kristið trúarsamfelag fær loyvi at nýta kirkjuna til jarðarferð. Í dag tekur biskupur avgerðina. Talan er um eina broyting í mun til galdandi áseting, men hildið verður, at hon er í samsvari við siðvenjuna í Føroyum. Manga staðni er kirkjan einasta (nóg stóra) gudshús í nánd, og fá kapell eru. Tá um jarðarferð ræður, ber illa til at hava langar mannagongdir. Tí er mannagongdin, at geva loyvi at nýta kirkjuna til jarðarferð, lyft út úr mannagongdini eftir stk. 1.

Stk. 3. Heldur sóknarprestur, at læra trúarsamfelagsins er í stríði við læru kirkjunnar, ella onnur viðurskifti tala ímóti, at trúarsamfelagið eigur at fáa kirkjuna tøka, skal málið verða lagt fyri biskup til støðutakan. Tað merkir, at allar niðurstøður hjá sóknarpresti, sum ganga trúarsamfelagnum ímóti, verða viðgjørðar av tveimum myndugleikum. Tí verður ikki hildið neyðugt at geva trúarsamfelagnum kærumøguleika.

Her verður serliga hugsað um, tá eitt nú ritual ella siðvenja í sambandi við jarðarferð ella gudstænastu annars benda á, at spurnartekin av røttum kann verða sett við, um talan er um kristið trúarsamfelag, soleiðis at tað kundi verið í stríð við § 1 stk. 2 at loyvt, at kirkjan verður karmur um gudstænastuna ella jarðarferðina.

Stk. 4. Um kirkjuráðið hefur aðra fatan av tiltakinum ella av trúarsamfelagnum enn sóknarprestur, eigur tað ikki at blíva til stríðsmál í kirkjusóknini. Tí verður latið upp fyri, at kirkjuráðið eisini kann leggja biskupi mál til støðutakan. Eftir 1. punktum í stk 4 er tað kirkjuráðið, ið leggur biskupi málið til støðutakan. Fortreytin er tí, at kirkjuráðið frammanundan hefur gjørt samtykt hesum viðvíkjandi.

Hevur annar sóknarprestur í kirkjusóknini aðra fatan, kann eisini hann leggja biskupi málið til støðutakan.

Stk. 5. Eftir einari reint trúarlærugari meting verður gjørt av, hvørt kristnum trúarsamfelag verður sýtt at sleppa at nýta kirkjuna. Biskupur er hægsti kirkjuligi myndugleiki. Av tí, at máluni sbt. hesari grein eru um ítøkilig tiltøk í sambandi við innaru kirkjuligu viðurskiftini, verður hildið rættast, at hann hefur endaliga orðið.

Vanliga orðingin í slíkum føri hevði verið “Avgerðin hjá biskupi er endalig innan fyrisitingina”. Men av tí at kirkjan ikki er samrunnin partur av miðfyrisitingini, verður mett, at tann orðingin hevði verið misvísandi.

Til § 25

Eftir ásetingini er meginreglan, at ikki er loyvt at kringvarpa tað, sum fer fram í kirkjuni, men at sóknarprestur ella kirkjuráðið kann loyva, at tiltak verður kringvarpað. Í ásetingini liggur eisini, at sóknarprestur ella kirkjuráðið – heldur enn at sýta fyri at tiltak verður kringvarpað – kunnu seta treytir/avmarkingar, tá loyvi verður givið.

Eitt endamál við boðanini er eisini at røkka so mongum, sum til ber. Onki er tí til hindurs fyri, at sóknarprestur ella kirkjuráðið kann gera av, at t.d. vanligu gudstænasturnar og kirkjukonsertir kunnu verða kringvarpaðar uttan at taka ítøkiliga avgerð í hvørjum føri sær; men summi sløg av gudstænastum og fundum ber illa til at kringvarpa, uttan at ávirka/nerva ríkiliga nógv, verða ikki serligar treytir fylgdar. Harafturat er umráðandi at tryggja, at fjølmiðlafólk ikki kunnu misnýta rættindi síni eftir § 1, stk. 2 til – ótálmað ella uttan loyvi – at kringvarpa brúðleyp ella jarðarferð hjá onkrum kendum, ella eitt nú í sambandi við vanlukku.

Stk. 3. Heimild er, við verandi orðaljóði, at kirkjuráðið kann taka gjald frá teimum, sum sleppa at læna kirkjuna. Loyvt er ikki at selja atgongumerki ella líknandi til tiltøk í kirkjuni, men siðvenjan, at savna pening inn í sambandi við tiltøk, heldur fram. Og onki er til hindurs fyri, at hesin peningur kann fara til at fíggja tiltøkini.

Kirkjuráðið kann – men *skal* ikki – krevja gjald, tá onnur trúarsamfeløg nýta kirkjuna. Krevur kirkjuráðið gjald, kann tað í mesta lagi samsvarar við rakstrarútreiðslurnar, sum standast av nýtsluni í hesum sambandi. Eru útreiðslur til avskrivningar, ber ikki til at rokna tær við í gjaldið, sum trúarsamfeløgini skulu lata, tí tær útreiðslurnar eru kortini.

Til § 26

Kunngerðarheimild, ið landsstýrismaðurin kann, men ikki skal brúka; men verður kunngerðin gjørd, skal hon verða gjørd eftir tilmæli frá biskupi.

Orðingin ber við sær, at tað er biskupur, sum skal meta um, hvørt tørvur er á kunngerðini, og at tað er biskupur, sum ger tilmæli um, hvørji viðurskifti kunngerðin skal reglusetta neyvari, og hvussu.

Ásetingin tryggjar, at landsstýrismaðurin ikki kann gera ásetingar í kunngerðini, sum biskupur ikki mælir til.

Biskupur skal her hava ein munandi meira virknan og avgerandi leiklut, enn tann, sum lóg vanliga leggur til ein stovn (eitt direktorat). Tað kemst av, at talan er um viðurskifti, ið koma sera nær at innaru viðurskiftum kirkjunnar, og politiski myndugleikin skal ikki kunna nýta kunngerðarheimildina til so ella so at stýra innaru viðurskiftum kirkjunnar við fyrisitingarligum inntrivum.

At tilmæli biskups er bindandi, ber kortini ikki við sær, at landsstýrismaðurin hevði verið noyddur at gjørt kunngerðina soleiðis, sum biskupur mælti til, um tilmæli biskups skuldi víst seg at farið útum kunngerðarheimildina, ella verið í stríð við góðan lógarsíð.

Í kirkjusøguni eru dømi um, at politiski myndugleikin hevur gjørt inntriv í innaru viðurskifti kirkjunnar (til dømis atgongdin til at loysa sóknarband, kirkjuráð og at konufólk kunnu verða prestar). Málið er, at yvirtøkan ikki broytir kirkjuna, og tí er endamálið við ásetingini ikki at forða politiska myndugleikanum í at gera inntriv í

innaru kirkjuligu viðurskiftini; men at tryggja, at tað ikki kann verða gjørt *fyrisingarliga*, men einans við lóg.

Kapittul 6

Gildiskoma

Til § 27

Vanlig áseting um gildiskomu.

Á Løgtingi, tann 20. februar 2008

Jógvan á Lakjuni

løgtingsmaður

Kaj Leo Johannesen

løgtingsmaður